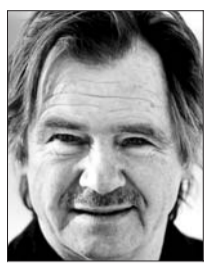

Politiken modtog i denne uge

418 læserbreve og debatindlæg

85 læserbreve og debatindlæg handlede om efterlønnen

Nekrofil – det er ikke for børn

Det er nærmest nekrofil, når Experimentarium viser døde mennesker på en udstilling, siger filosofen Arno Victor Nielsen.

INTERVIEW HELENE WILLADSEN

Arno Victor Jensen, du har kritiseret Body World-udstillingen på Experimentarium i forskellige medier, men hvorfor egentlig?

»Fordi jeg faktisk ikke kan se forskel på at udstille lig for underholdningens skyld og at have nekrofil omgang med lig.

Udstillingen er da en slags oplysning om kroppen, en slags uddannelse?

»Nej. Der er intet videnskabeligt over udstillingen, og vi får ikke noget som helst nyt at vide om kroppen. Det er ren underholdning.

Men fordi udstillingen er underholdning og indeholder lig, gør det den da ikke nekrofil?

»Lige siden vi fik lov at åbne lig, har det været kontrolleret, for vi har altid omgærdet de døde med en vis form for respekt. Men når man i dag kan tjene penge på at tilfredsstille vores voyeurisme, så er det misbrug og usømmelighed.

Det er da ikke forkert, at Gunther von Hagens tjener penge på sit arbejde?

»Jo, for det er udtryk for en nyttetænkning. For hvorfor skal vi så ikke også lave dem om til bemel, gødning eller udstillingsgenstande? Vi er imod nekrofil, fordi det krænker vores ide om menneskets værdighed. Det er det samme med Body Worlds-udstillingen.

Krænker vores ide om menneskets værdighed, hvad mener du?

»Det er en enorm fristelse at sige, at når de ikke længere lever og har en menneskelig funktion, så er de ikke længere mennesker, og så kan vi bruge dem. Ligesom nazisterne brugte jøderne totalt, når de døde. Tog tænderne ud af dem og lavede lampeskærme af huden, fordi de ikke anså dem for at være mennesker.

Du kan da ikke sammenligne Body Worlds-udstillingen med nazisternes jødeforfølgelse?

»Begge dele er et udtryk for nyttetænkning. Vi har haft et parallelt eksempel med abortfosterne, man engang solgte til kosmetikindustrien, der brugte dem til antirynkecreme. Det er da skide fornuftigt, men det handler ikke om fornuft det her. Det handler om respekt for døde og levende.

Men når man bruger lig til et medicinsk formål, så er det da også udtryk for en nyttetænkning?

»Vi har med en vis betænkelighed tilladt, at man bruger lig til noget, fordi vi kan lære noget ved at studere døde mennesker. Men hensigten med medicinsk obduktion er at helbrede de levende, ikke at tjene penge.

Det er altså ikke 'godt nok', at man på Experimentarium vil lære børn og unge om kroppens anatomi og fysik?

»Det er løgn, at udstillingen på nogen måde oplyser børn, den giver bare et gys. For at få besøgstallene op på Experimentarium, skal de stakkels børn nu udsættes for den perversion, det er at se på lig.

Så burde man vel forbyde udstillingen?

»Ja selvfølgelig. Den burde anmeldes efter paragraf 139, der handler om krænkelse af gravfreden og usømmelig omgang med lig.

Anmelder du så Gunther von Hagens og Experimentarium?

»Nej, jeg har ikke tænkt mig at anmelde dem for at overtræde paragraf 139. Den glæde skal de ikke have.

helene.willadsen@pol.dk

Når ikke kun naturen kalder

Vi går på toiletet masser af gange hver dag. Men mon ikke en del af besøgene går ud på at få fred og tage en slapper?

DET LILLE HUS ANDREAS GODFREY PROJEKTLEDER

Hvorfor går du på toiletet? Måske et banalt spørgsmål, der giver sig selv. Men ikke desto mindre et relevant et af slagsen set i lyset af manges faktiske brug af det lille hus – såvel i privaten som på arbejdspladsen. For min opfattelse er, at svaret lige netop ikke giver sig selv.

Min påstand er, at mange, når de går på toiletet, ikke altid gør det, fordi naturen kalder. Nej, det er noget ganske andet, der kalder – nemlig behovet for et sted, hvor vi kan sænke paraderne. Et sted, hvor vi kan være os selv uden at tage stilling til mailen, der tikker ind i indbakken, telefonpringningen fra den sure kunde eller de huslige pligter i hjemmet. For er der et sted, hvor vi ikke kan tillade os at forstyrre andre, så er det toiletet.

NU KUNNE man som læser spørge sig selv om, hvorfor vi skal vide, at vi bruger toiletet til andre ting end dets umiddelbare og oprindelige brug? Det er vel lige gyldig information – og vel i bund og grund en privat sag. Ja, men så alligevel ikke – og af to grunde:

Den første og måske mest åbenlyse grund er, at de toiletbesøg, der ikke foretages pga. naturens kald, kan være symptom på en måske for hektisk og travl hverdag, der ikke er særlig hensigtsmæssig, hvis vi bliver nødt til at ty til 'stilletid' på – af alle steder – toiletet! Især i disse stress- og trivselsfokuserede tider kan det være stof til eftertanke, for kan det være rigtigt (og sundt), at det eneste sted, vi kan finde fred og ro, er i et lille, koldt rum, der ofte ikke er husets eller arbejdspladsens mest oplagte og charmerende, hvis formålet er at sidde behageligt og koble af?

DEN ANDEN og måske knap så åbenlyse grund er, at hvis det nu engang er vilkårene, så må vi forsøge at indordne os.

Hvis vi skal tilpasse os den travle og hektiske hverdag, hvorfor så ikke bruge toilettiden konstruktivt – vel at mærke på en positiv og ikke stressende måde?

Vi sidder jo bare derude alligevel, fristes man til at sige, hvorfor der måske ligger et potentiale i at udnytte toilettiden mere optimalt, end vi gør nu. Måske skal vi til at betragte toiletet som

eller for den sags skyld bare tage en slapper. For god ordens skyld skal det lige siges, at dette ikke er i nærheden af at være videnskabeligt dokumenteret. Det er derimod blot et simpelt udtryk for mine egne observationer af danskernes toiletvaner.

Det skal derfor kun tages som mine strøtanker om en, efter min mening, tidstypisk tendens. Så giv endelig jeres besyv med; der kan sikkert findes mange flere gode ideer til at få det optimale ud af de mange toiletbesøg, vi alle er på hver evig eneste dag – både når naturen kalder, men så sandelig også når den ikke gør det! Værsgo at skylle.

Tegning: Jørn Willumsen

Danske forskere læner sig ikke op ad Vestre Fængsel

FUSK THOMAS BJØRNHOLM PROREKTOR VED KØBENHAVNS UNIVERSITET

FORSKERE PUSTER SIG OP. Markedsfører og iscenesætter sig selv. Optræder som den akademiske verdens svar på Stein Bagger. Sådanne forskertyper er angiveligt på fremmarch. Avlet i hobetal af den nye tids hårde konkurrence om forskningsmidler.

Nogenlunde sådan skriver uddannelsesredaktør Jacob Fuglsang 7.1. Som bevis nævnes en konkret sag om Mile-

na Penkowa, som tidligere har været ansat på Københavns Universitet (KU). Jeg kan ikke kommentere den konkrete personsag. Den er overdraget til Udvælgene vedr. Videnskabelig Uredelighed (UVVU) på baggrund af en undersøgelse og indstilling fra universitetets ledelse. Men jeg vil gerne hjælpe uddannelsesredaktøren med at holde styr på proportionerne. Særligt fordi læserne kunne forledes til at tro, at en stor del af forskerstanden i Danmark læner sig op ad Vestre Fængsel.

Fuglsangs tese er, at der bliver snydt

mere og mere med forskningsresultaterne. Det er der ikke dokumentation for. En gennemgang af UVVU's årsrapporter siden 2001 viser, at nogenlunde det samme antal sager bliver indbragt for UVVU, under en snes. Det er typisk en eller to sager om året, hvor forskning bliver bedømt som uredelig. I den samme periode er der i Danmark sket en markant stigning i antallet af forskere og forskningsartikler. Det tyder på mindre snyd – ikke mere snyd.

Politikens analyse er derfor helt ude af proportioner. Danske forskere publi-

cerer rundt regnet 14.000 artikler om året. I forhold til denne enorme mængde af forskning er problemet næppe stort. Tværtimod. Det er simpelthen svært at snyde både forskningsråd, fonde og videnskabelige tidsskrifter.

DE FLESTE VIDENSKABELIGE artikler går gennem en grundig proces, hvor to-tre fagfæller ('peers') vurderer forskningsresultaterne og skriver et 'peer review', en bedømmelse af forskningens kvalitet og eventuelle mangler. Hvis artiklen bliver offentliggjort, kan andre forskere

bruge resultaterne i deres egen forskning – og opdage, hvis noget ikke stemmer. De resultater, der i sidste ende gør en forskel, vil derfor altid være grundigt efterprøvet.

Man kan opfatte dette system som en flod. Floden udspringer fra forskellige kilder og flyder ned mod dalen, mens vandet renses af sving og fald, sten, sedimenter og planter med særlige egenskaber. Sådanne fungerer videnssamfundets økosystem. Det er et selvregulerende system, hvor kun de vigtigste resultater når til flodens munding.

Ritt revser: Lad os da bare tage snakken om fordelene ved skoleuniformer

Professor Niels Egelund skrev mellem jul og nytår en tankevekkende kronik om folkeskolen.

Det var dengang, vi alle troede, at folkeskolen skulle spille den afgørende rolle i den valgkamp, der allerede er startet.

Han opregnede en række forhold, der kunne og skulle gøre noget ved de helt oplagte og dagligdags problemer i den danske folkeskole.

At inspirationen var kinesisk, gør den ikke nødvendigvis dårlig eller ubrugelig. Lad mig bare plukke nogle eksempler ud:

■ Børnene skal møde udhivende, forbedrede og til tiden.

■ Der skal være mere almindelig tavleundervisning især i starten og i slutningen af en undervisningstime for at give mere ro.

■ Lærerne skal komme til tiden, det vil sige ikke fem minutter inde i timen, og læ-

terne skal passe på ikke at forveksle aktivitet med indlæring.

■ Der skal være klare sociale normer og værdier. Hertil hører respekt for lærerens autoritet.

Mit gæt er, at Niels Egelund spillede så hurtigt ud, fordi han håbede at kunne kvalificere den politiske debat og dermed bidrage til, at væsentlige emner blev debatteret i valgkampen.

MÅSKE HÅBEDE han ligefrem, at politikerne ville være forpligtede efter valget, så reformerne af folkeskolen kunne komme i gang.

Sådan gik det ikke. Statsministeren havde opgivet at spille med. I nytårstalen i 2010 sagde Lars Løkke i et langt afsnit om folkeskolen bl.a.: »Det er min ambition, at forældre kan sende deres børn i skole med usigt til, at de er lige så videbegærlige og lige så nysgerrige på sidste skoledag, som de var på den første.»

I nytårstalen i 2011 var der ikke et ord om folkeskolen, ikke engang en henvis-

ning til Rejsehølet eller folkeskoleudspillet fra regeringen selv.

Lars Løkke havde i stedet lyttet til vor tids spåkoner – de mange økonomer, der mente, at lige netop afskaffelsen af efterlønnen var det vigtigste, når der skulle orden i økonomien. Jo hurtigere en afskaffelse, jo bedre.

I mange år har jeg undret mig over, hvorfor selv samme økonomer aldrig mener, at det er påtrængende nødvendigt at reformere forsvaret (eller landbrugsstøtten for den sags skyld).

TÆNK PÅ, hvor mange penge der her kunne gøre nytte, når økonomien skulle rettes op. Ja, der ville sådan set også komme arbejdskraft ud af at skære ned på forsvaret.

Så selv om det er lidt af et sidespring i denne kommentar, så kunne jeg godt tænke mig engang at få svar fra en af vore mange økonomer. Siden nytårstalen 2011 har folkeskolen stort set været glemt, selv om Danmarks Lærerforening nu gør et

behjertet forsøg på at bringe den i fokus igen. Vi ved alle sammen, at folkeskolen fik dumpekarakter i Pisa-undersøgelsen,

“ Måske er folkeskolebatten lagt død, fordi statsministeren ødelagde sine egne muligheder for en større reform ved brutalt at smide Danmarks Lærerforening ud af forhandlingerne

og at Venstre regeringen har haft ansvaret for skolens udvikling de seneste 10 år (og Bertel Haarder som undervisningsminister i endnu flere).

DET KAN DA ikke være rigtigt, at hele den debat nu igen skal overlades til de få dygtige politikere, der beskæftiger sig med folkeskolen?

Måske er folkeskolebatten lagt død, fordi statsministeren ødelagde sine egne

muligheder for en større reform ved brutalt at smide Danmarks Lærerforening ud af forhandlingerne.

Men så må andre tage fat. Niels Egelunds kronik bør ikke kun samle støv, for han peger på en række reformer, som ikke engang koster penge.

Det kan være, det ville være godt med noget efteruddannelse til nogle af lærerne, men det burde vel kunne lade sig gøre, uden at det undergraver økonomien.

DER SKAL MERE disciplin og ro i klasserne. Lærere og elever skal tale ordentligt til hinanden. Undervisningsmaterialerne skal forbedres.

I dag fortæller den ene lærer efter den anden, at de slet ikke har bøger i fagene. Det har skolen ikke råd til, får de at vide, og det forventes, at lærerne selv laver undervisningsmaterialerne!

Det siger da sig selv, at det er en håbløs tankegang, og at der formelt må udvikles undervisningsmateriale, som eleverne kan bruge i undervisningen. I fortsættel-

se af iagttagelserne fra Kina taler Niels Egelund om en »dresscode for både elever og lærere (kineserne undrer sig over billeder, hvor de ser lærere med slidte T-shirts og piercinger og elever med fuck-fingre)«.

LAD OS DA bare tage snakken om fordelene ved skoleuniformer. I vore dage er det en kamp for massevis af børn at have lige det helt rigtige mærketøj, et par bukser er ikke bare et par bukser, et par sko ikke bare et par sko osv.

Enhver med børn kender eksemplerne. Det kunne alle slippe for med skoleuniformer, og jeg er ikke i tvivl om, at det også ville betyde større disciplin i klasserne og for den sags skyld i skolegården. Og mon ikke også det kunne hjælpe på lærerens autoritet. Det kan sikkert også latterliggøres – Roald Als kunne nok få det til at virke helt håbløst, men lad nu være bare at afvise.

Lad os i stedet få det tænkt ordentligt igennem.